

HIRDETÉSEK

- ❖ Istentisztelet Akarattyán vasárnap 9-kor a Könyvtárban (Iskola u.)
- ❖ Istentisztelet Kenesén vasárnap de. fél 11-kor a templomban
- ❖ Gyermekistentisztelet Kenesén vasárnap fél 11-kor a Gyül. teremben
- ❖ Bibliaóra szerdán 16 órakor

- ❖ A **bibliaórákat** továbbra is házaknál szeretnénk tartani, amire meghívást szeretettel fogadunk gyülekezetünk tagjaitól. Következő alkalmunk Farkas Istvánné (Éva) otthonában (Partalja u. 59.) lesz.
- ❖ Január 29-én pénteken délután 17 órakor tartjuk évkezdő **presbiteri gyűlés**ünket, melynek témája – többek között – az elmúlt év zárószámadása és az idei év költségvetése lesz.

*Korábbi igehirdetések, fényképek,
információk a gyülekezet honlapján
az alábbi címen:*

<http://refkenese.extra.hu>

Balatonkenesei Református Egyházközség
8174 Balatonkenese, Táncsics M. u. 13. Tel.: 88-481 348. E-mail: refkenese@gmail.com
<http://refkenese.extra.hu>
Lelkészek: Németh Péter (30-377 9033) és Némethné Sz. Tóth Ildikó (30-444 7399).
Gondnok: Gerner János.

Lábam előtt

Mécses

a Te igéd

Kenesei és akarattjai református igehirdetések * 2010. január 24.

Olvasmány: Lukács evangéliuma 7,36-50

Alapige: Lukács evangéliuma 8,1-3

„Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől szabadított meg: Mária, akit Magdalainak neveztek, akiből hét ördög ment ki, Johanna, Kuzának, Heródes egyik főemberének felesége, és Zsuzsánna, de sok más asszony is, akik szolgáltak neki vagyonaikból.”

Mindannyian közösségekben élünk. Itt, a templomban is a gyülekezet közösségében vagyunk együtt, de ide is közösségekből – családunkból, szomszédságunkból – érkezünk. Mindennapjainkat kisvárosunk közösségében éljük.

Minden emberi közösségnek vannak ismertebb, szem előtt lévőbb, hangadóbb tagjai, akár természetüknél, akár csak feladataiknál fogva. És éppúgy vannak csendesebbek, háttérbe húzódozóbbak, ismeretlenebbek is, akik azonban ugyanolyan fontos alkotó, áldozat- és szolgálat-vállaló tagjai a közösségnek.

Mai igénkben arról a tanítványi közösségről olvasunk, amely Jézust vette körül. Már a tizenkettőről is megtudtuk, hogy nemcsak tanításait hallgatták, időnként ellátogatva hozzá, hanem vele éltek – együtt ettek, tértek nyugovóra, keltek útra nap mint nap.

De most Lukács evangélista Jézus nőtanítványairól is beszámol nekünk. Asszonyokról, akik ugyanúgy követték, hallgatták őt, s közben gondoskodtak az egész közösségről. Mindvégig hűséges kísérői voltak – amint az evangéliumokból kiderül – a Mesternek: mikor a tizenkettő elfutott, ők a kereszti kísérték Jézust, ott voltak a temetésénél is, és ők azok, akik elsőként találkoznak a Feltámadással!

Tudjuk, hogy abban a korban, főként a zsidók keleties, patriarchális társadalmában, a törvényvallás szigorú kegyességében a nők csak másodrendű emberek voltak. Egy Tanító, egy Rabbi soha nem állt szóba asszony személyel, de még csak soha nem is mutatkozott volna együtt nővel! Jézus ebben is különbözött nemzete és kortársai vallás- és életgyakorlatától. Az ő közelében az asszonyok a tanítványokkal együtt emeltettek fel istengyermeki méltóságba, fogadtattak be a testvéri életközösségbe.

Kik voltak ezek a nők, mit tudunk meg róluk? Kik alkották Jézus „asszonykör”-ét? Hogyan lettek nőtanítványokká? Nem voltak egyformák, ahogy a férfitanítványok sem, akik közt volt egyszerű halász és tanult vámszedő is, különböző származású, képzettségű és természetű emberek.

Magdalai Máriáról tudjuk, hogy tehetős asszony volt, talán özvegyként örökölt, jelentős földbirtokokkal rendelkezett Galileában. Johanna magasrangú tisztviselő felesége volt, egy igen tekintélyes asszony. Zsuzsannát is vagyonosabb személynek tartják a szentíráskutatók. De más evangéliumi helyeken olvasunk Máriáról, a kis Jakab és József anyjáról, Salóméról, aztán a Zebedeusfiak anyjáról, majd a Klópás felesége Máriáról, és még sok – név szerint nem ismert – asszonyról e közösségben.

Bár különbözőek voltak, mégis a legfontosabbakban hasonlítottak egymásra: megszabadult, gyógyult életű asszonyok voltak, szívük tele hálával és szeretettel Jézus iránt, és ez a hála és szeretet szolgálatra indította őket.

Ezek az asszonyok Jézussal találkozási testi és lelki nyomorúságokból, életméliségekből szabadultak meg. Meggyógyultak fizikai betegségek, vagy gonosz lelkek, romboló erők hatalmából, amelyek életüket uralták, mérgezték. Lehetnek ezek régi bűnök, kínzó büntudattal, megkötözött vágyak, szenvedélyek és az őket kísérő keserű csalódások, lélekölő harag és megbántottság vagy évek óta bénító gyász. Mindezekből szabadulva mindannyian megtapasztalták Jézus gyógyító erejét és odahajló szeretetét.

Nem illemből vagy képmutatásból voltak udvariasak és kedveskedők Jézussal, mint az igéből megismert farizeus, aki ugyan vendégül látta az Urat, de minden megnyilvánulásából látszott, hogy inkább csak leereszkedően kíváncsi erre a vándorprófétára. Hogy mindvégig azt gondolja: nekem ugyan nincs szükségem tőle semmire, köszönöm, remekül megvagyok, Isten bizonyára teljesen elégedett velem, és én is nagyon elégedett vagyok magammal, a hitemmel, a megélt-teljesített vallásosságommal.

Ezért – bár ő egy asztalnál evett Isten Fiával – Krisztus mégsem tudta őt megszabadítani, az életét meggyógyítani, megmenteni...

A megszabadult és meggyógyult asszonyok szíve azonban tele volt hálával és szeretettel. Nem kis dolog ez, hiszen Jézus az ismert történetben tíz leprást gyógyított meg, s abból csak egy tért vissza hozzá megköszönni. Bizony hány és hány ember tapasztalja meg Isten megbocsátó kegyelmét és megtartó szeretetét, hányan halljuk újra és újra az ő megszólító igéjét – s mégis oly sok szív hideg marad.

Ennek ellenpéldája a bibliai jelenet másik szereplője, a bűnös asszony. Szinte zavarbaejtő látni a túlradó érzelmeket: könnyeivel öntözi, hajával törölgeti, csókjaival borítja Jézus lábait. Az Úr megszólalásából azonban kiderül, hogy ez a méltó válasz! Az Ő szabadító, gyógyító, értünk halálba menni kész szeretete is ilyen határtalan és túlradó!

Erre adott válasz a nőtanítványok szeretete és hálája, és a szolgálat, amelyet Jézusért és a tanítványi közösségért végeznek. Ez igazolja érzelmeik valóságát és mélységét: nem szalmaláng a lelkesedésük, hanem mélyen izzó-lobogó parázs.

Először is mert közösséget vállaltak a tanítványokkal. Mária maradhatott volna a birtokain, szolgálattal körülvéve, kényelemben, időnként persze hálából kisebb-nagyobb adományt küldve a Jézus-mozgalom támogatására... Johanna is maradhatott volna tekintélyes férje mellett, méltóságban, elismertségben. De ezek az asszonyok felismerték és elfogadták helyüket ebben a tanítványi közösségben, Jézus gyülekezetében, és vállalták a közös sorsot. A szolgálatot, a közösséget a nagyszájú Péterrel, a lobbanékony Zebedeusfiakkal, a kétkedő Tamással, még Iskáriótes Júdással is, mert ott akartak lenni, ahol Jézus van, és Őneki szolgálni!

És szolgáltak is a „vagyonukból”, abból, amijük volt. Akár pénzvagyongon volt ez, vagy talpraesettség, gondoskodni tudás, vagy női gyengédség, készség a vigasztalásra-bátorításra, vagy csendes-hűséges hit...

Gondoskodtak Jézusról és a tanítványokról, kitarítottak – mikor mindenki elfutott, temettek – a tizenkettő helyett is, és hirdették az evangéliumot, a feltámadott Krisztust – mikor a tanítványok még csak szomorkodtak, kételkedtek és hallgattak.

Mai igénk asszonyokról beszél, de mindannyiunkhoz szól! Minket kérdez egyenként: Krisztus szabadítottja, mélységes szakadékokból kiemelt báránya, megtört életből gyógyítottja vagy-e? Van-e a szívedben őszinte és mély hála, élő viszontszeretet Jézus iránt? Kész vagy-e közös-

ségvállalásra azzal a gyülekezettel, amit Ótőle éppen kaptál, és tudsz-e adni abból, amid van, „egész magad”?

(Elhangzott: 2010. január 17-én)